Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἰδίαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παρακμὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ.3ος. Ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Ἰανουαρίου 1896 Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 3

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 9)

Τώρα ἡ κυρία Κασκαμπὲλ εἶνε τεσσαρακοντοῦτις. Παχεῖα ὀλίγον ἀλλ' ἀριστὰ κομψή, ἔχει μαῦρα μάτια καὶ μαῦρα μαλλιά, ὅλους δὲ τοὺς ὀδόντας της, ὅπως καὶ ὁ σύζυγος. Διὰ τὴν ἔκτακτον σωματικήν της ῥώμην καὶ εὐκινησίαν δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν τίποτε· τὴν ἐθαύμασαν καὶ εἰς τὸ Σηκάγον, ὅπου ἐβραβεύθη. Ἀλλ' ὅ,τι τιμᾷ ἐξόχως τὴν Κορνηλίαν εἶνε ὅτι προπαντὸς ὑπεραγαπᾷ τὸν σύζυγόν της, τρέφουσα πρὸς αὐτὸν ἀπεριόριστον καὶ οὕτως εἰπεῖν τυφλὴν ἐμπιστοσύνην.

Πρῶτος βλαστὸς ἐκ τοῦ γάμου τῶν δύο πλανήτων καλλιτεχνῶν: ὁ Γιάννης, σήμερον δέκα καὶ ἐννέα ἐτῶν. Ναὶ μὲν δὲν εἶχε κληρονομήσῃ ὅλα τῶν γονέων του τὰ χαρίσματα, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διακριθῇ οὔτε ὡς ἀθλητής, οὔτε ὡς ἀκροβάτης, ἀλλ' εἶχεν ἐξ ἄλλου χεῖρας εἰς ἄκρον ἐπιτηδείας καὶ βλέμμα ἀσφαλές, ὥστε νὰ ἐκτελῇ δυσκολώτατα παιγνίδια ἰσορροπίας. Οἱ θρίαμβοί του δὲν τὸν ἐμέθυον. Ἀπεναντίας ἦτο μετριόφρων νέος καὶ γλυκύς, φιλόπονος καὶ φιλομαθής. Ἂν καὶ δὲν περιεφρόνει τὸ πατρικὸν ἐπάγγελμα, θὰ τὸ ἤλλαζεν ὅμως εὐχαρίστως μὲ κανὲν ἄλλο ἀξιοπρεπέστερον καὶ ὠφελιμώτερον. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἐπεφυλάσσετο ἀργότερα ὁ φιλόστοργος υἱός, διότι ἔβλεπεν ὅτι ὁ οἰκογενειακὸς θίασος εἶχε σήμερον ἀνάγκην τῆς συμπράξεώς του.

Ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Κασκαμπὲλ ἦτο δωδεκαετής. Εὐκίνητος ὡς αἴλουρος, ἐπιδέξιος ὡς πίθηκος, εὔστροφος ὡς ὄφις, ἐγεννήθη, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ πατρός του, κάμνων «ἅλματα θανατηφόρα.» Ἦτο ὁ καλλίτερος κλόουν τοῦ θιάσου. Ἓν ἐλάττωμα εἶχε μόνον: τοῦ ἤρεσαν καμμίαν φορὰν τὰ χονδρὰ ἀστεῖα· ὁ Κασκαμπὲλ τοῦ ἔδιδε δι' αὐτὸ ἀπὸ κοιροῦ εἰς καιρὸν καμμίαν σ β έ ρ κ ι ὰ ν καὶ ὁ κατεργάρης ἐγελοῦσεν. Ἄ, εἶχε καλὴν καρδίαν κατὰ βάθος ὁ μικρὸς κλόουν!

Καθὼς εἴδατε ὁ πρωτότοκος ὠνομάζετο Ἰωάννης, πρὸς τιμὴν ἑνὸς θείου τῆς Κυρίας Κασκαμπέλ, ναύτου Μασσαλιώτου, ὁ ὁποῖος εἶχε φαγωθῇ ὑπὸ ἀνθρωποφάγων καὶ διὰ τὸν ὁποῖον μεγάλως ἐσεμνύνετο ἡ οἰκογένεια. Ὁ Κασκαμπὲλ μὴ θέλων νὰ δυσαρεστήσῃ τὴν σύζυγόν του παρεδέχθη τὸ εἰρηνικὸν τοῦτο ὄνομα· ἀλλ' ἐπεφύλαξεν ὅλα του τὰ δικαιώματα διὰ τὸν δευτερότοκον. Εἰς αὐτὸν θὰ ἔδιδεν ὄνομα ἔνδοξον, πολεμικόν, ἡρωϊκόν, ὅπως ἦτο καὶ τὸ ἰδικόν του. Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νά τον ὀνομάσῃ Ἀννίβαν, Ἀττίλαν, Πομπήϊον ... Ἐπὶ τέλους τοῦ ἔδωκε τὸ ὄνομα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν οἰκογενειακὴν γλῶσσαν κατήντησεν Ἀλέκος.

«Ἡ Ναπολέαινα ἐχόρευεν εἰς τὸ σχοινί». [σελ 17, στηλ. β'.]

Μετὰ τοὺς δύο υἱοὺς ἐγεννήθη καὶ μία κόρη. Τὴν ὠνόμασαν Ναπολέαιναν εἰς ἀνάμνησιν τοῦ μάρτυρος τῆς Ἁγίας Ἑλένης. Ἡ Ναπολέαινα ἦτο τότε ὀκταέτις. Ξανθὴ καὶ ροδόχρους, χαριεστάτη καὶ ἐπιδεξιωτάτη, ἐχόρευεν εἰς τὸ σχοινὶ μὲ τόσην τέχνην, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι οἱ μικροὶ της πόδες εἶχον πτερά. Ἦτο τὸ χαϊδεμένον παιδὶ τῆς οἰκογενείας· ὅλοι τὴν ἐλάτρευον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἤξιζε τὸ χαριτωμένον κοράσιον. Ἡ μήτηρ της ὠνειροπόλει ὅτι θὰ τὴν ἔβλεπε μίαν ἡμέραν πλουσίαν καὶ μεγάλην κυρίαν.

— Ποιός το ξέρει, σὰν μεγαλώσῃ ἡ Ναπολεάινά μας, ἔλεγε πρὸς τὸν σύζυγόν της, καθὼς εἶνε ἔτσι εὔμορφη, μήπως μᾶς τὴν ζητήσῃ κανένα βασιλόπουλο;

— Ὅπως εἰς τὰ παραμύθια, ἀπήντα ὁ Κασκαμπέλ, πολὺ θετικώτερος.

— Ὄχι, ἀγαπητέ μου, ὅπως εἰς τὴν πραγματικότητα!

— Δυστυχῶς, Κορνηλία μου, πάει ὁ καιρὸς που τὰ βασιλόπουλα ἔπερναν βοσκοπούλες!

Τοιαύτη λοιπὸν ἦτο ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ, πατήρ, μήτηρ καὶ τρία τέκνα. Θὰ ἦτο ἴσως καλλίτερον ἂν ὑπῆρχε καὶ τέταρτος βλαστός, διὰ νὰ χρησιμεύῃ ὡς κορυφὴ τῆς «ἀνθρωπίνης πυραμίδος»

τὴν ὁποίαν ἐσχημάτιζεν ἡ οἰκογένεια εἰς τὰς παραστάσεις. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! ὁ τέταρτος αὐτὸς μικρὸς ἢ μικρά, δὲν ἤλθεν ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον.

Εὐτυχῶς εἶχον τὸν Μακρολέλεκαν, προθυμότατον πάντοτε νὰ παρέχῃ τὴν συνδρομήν του, μέλος τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ θιάσου ἀναπόσπαστον. Καὶ εἶχεν ὅλα τὰ δικαιώματα ὁ Μακρολέλεκας νὰ θεωρῆται τοιοῦτος, καίτοι κατήγετο ἐξ Ἀμερικῆς. Πτωχός, ὀρφανός, ἔρημος, οὔτε ἐκεῖνος κἂν γνωρίζων ποῦ ἐγεννήθη, εὗρε καταφύγιον εἰς τὸν θίασον τοῦ Κασκαμπέλ, ὁ ὁποῖος τὸν εὐσπλαχνίσθη, ἐνθυμηθεὶς ὅτι πολὺ τοῦ ὡμοίαζε καὶ αὐτὸς ὅταν ἦτο μικρός... Ἔπειτα τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ποῦ τὸν ἐγνώρισε πεινῶντα καὶ γυμνητεύοντα, ἐπρόκειτο νὰποβάλῃ τὸν παλήατσον του, διότι εἶχεν ἀνακαλύψῃ ὅτι ἦτο Ἄγγλος, Τζὼν Μπούλ, συμπολίτης τῶν δημίων τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος! Τὸν ἀντικατέστησε λοιπὸν μὲ τὸν Μακρολέλεκαν, τὸν ὁποῖον ὠνόμασεν οὕτω διότι ἦτο ἰσχνὸς καὶ ὑψηλός. Τὸ ἀληθές του ὄνομα ἦτο Νὲδ Χάρλεϋ. Προτήτερα καρίστανεν εἰς ἓν μικρὸν ἱπποδρόμιον, παίζων εἰς τὰ διαλείμματα «κωμικὴν μουσικήν» δηλαδὴ ἕνα ξέχορδον βιολίον, τὸ ὁποῖον συνώδευε μὲ ἀστειοτάτους λαρυγγισμούς. Ἀλλά, μετὰ τὴν αἰφνιδίαν φυγὴν τοῦ διευθυντοῦ, τὸ μικρὸν ἱπποδρόμιον διελύθη καὶ ὁ Νὲδ Χάρλεϋ ἔχασε τὴν θέσιν του. Τότε κατ' εὐτυχίαν του, συνήντησε τὸν Κασκαμπέλ, ὁ ὁποῖος τὸν προσέλαβε ὄχι μόνον διὰ νἀντικαταστήσῃ τὸν ἄγγλον παληάτσον, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ περιποιῆται τὰ ζῶα καὶ νὰ βοηθῇ τὴν Κορνηλίαν ὡς παραμάγειρος.

Ὁ Μακρολέλεκας ἦτο τριάκοντα πέντε ἐτῶν νέος, ἀγαθώτατος, πολὺ φαιδρὸς ὁσάκις παρίστανε, ἀλλὰ πολὺ μελαγχολικὸς τὰς ἄλλας ὥρας. Ἐβλεπε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν κακήν, τὴν δυσάρεστον ὄψιν των, —εὐξεήγητον ἄλλως τε, ἀφ' οὗ μὲ δυσκολίαν βέβαια θὰ τὸν συγκατέλεγέ τις μεταξὺ τῶν εὐτυχῶν τοῦ κόσμου τούτου.

Μακροπρόσωπος, μακρόλαιμος, μὲ κεφαλὴν ὀξεῖαν, μὲ ὀφθαλμοὺς στρογγύλους καὶ ἠλιθίους, κιτρινομάλλης, μὲ μύτην πολὺ μακράν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ παρατάξῃ ἡμίσειαν δωδεκάδα ὀμματοϋαλίων—πρὸς μεγίστην θυμηδίαν τῶν θεατῶν,—μὲ πόδας ὡς σκελετοῦ, ἔκαμνε τὴν κωμικωτέραν ἐντύπωσιν. Ἦτο ἀφωσιωμένος εἰς τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπέλ, ἡ ὁποία ὁμοίως τὸν ἠγάπα.

Περιγράφαντες τὸ ἀνθρώπινον, οὕτως εἰπεῖν, στοιχεῖον τοῦ θιάσου, ἂς ἴδωμεν ὑπὸ τίνων ἀντιπροσωπεύετο παρ' αὐτῷ καὶ τὸ ζῳϊκὸν βασίλειον.

Πρῶτον ἔχομεν δύο κύνας· ἕνα λαγωνικὸν πολυτιμώτατον διὰ τὸ κυνήγιον καὶ κάλλιστον φύλακα τῆς τροχοφόρου οἰκίας καὶ ἕνα ἄλλο σκυλάκι μικρόν, πολὺ ἐξυπνον καὶ χαριτωμένον, τὸ ὁποῖον ἤξευρε χίλια δύο πράγματα, χίλια δύο παιγνίδια.

Ἔπειτα ἕνα πίθηκον, ὁ ὁποῖος ὡς πρὸς τοὺς μορφασμοὺς διηγωνίζετο ἐπιτυχῶς καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν Μακρολέλεκαν, οὕτως ὥστε οἱ θεαταὶ δὲν ἤξευρον ποῖος ἦτο ἄξιος τοῦ βραβείου· ἔπειτα ἕνα παπαγάλον τῆς Ἰάβας, Ζόκον ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος ἐφλυάρει καὶ ἐφώναζεν ὅλην τὴν ἡμέραν, διδασκόμενος μουσικὴν καὶ ἀπαγγελίαν ἀπὸ τὸν Ἀλέκον· καὶ τέλος δύο ἵππους, δύο καλὰ καὶ ὑπομονητικὰ ζῷα, γέρικα τὰ καϋμένα, τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις μὲ πολλὴν γενναιότητα καὶ ἀκρίβειαν μετέφερον ἀπὸ τόπου εἰς τόπον τὴν τροχοφόρον οἰκίαν.

Ἂν τώρα ἔχετε περιέργειαν νὰ μάθετε τί ὀνόματα εἶχε δώσῃ εἰς τὰ ζῷά του ὁ λαμπρὸς αὐτὸς Κασκαμπέλ, ἰδού: Ἐκ τῶν ἵππων ὁ μὲν ἐκαλεῖτο Β ε ρ μ ο ύ τ, ὁ δὲ Μ ο ν ο μ ά χ ο ς, ὀνόματα δύο περιφήμων ἵππων, οἱ ὁποῖοι εἶχον νικήσῃ ἐπανειλημμένως εἰς Ἱππικοὺς ἀγῶνας. Οἱ κύνες ὠνομάζοντο ὁ μὲν Β ά γ χ ρ α μ ὁ δὲ Μ α ρ έ γ κ ο ς, εἰς ἀνάμνησιν τῶν δύο διασήμων νικῶν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Τέλος ὁ πίθηκος ἐβαπτίσθη Τ ζ ὼ ν Μ π ο ύ λ διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ἀσχημίαν του, μολονότι δὲν ἦτο ἄγγλος.

Τί τα θέλετε! Πρέπει νὰ συγχωρήσωμεν εἰς τὸν ἀγαθὸν Κασκαμπέλ τὴν μονομανίαν αὐτήν, ἡ ὁποία κατὰ βάθος δὲν ἦτο ἡ πατριωτισμός. Ἐμίσει καὶ περιεφρόνει τοὺς ἄγγλους, διότι ἐθαύμαζε καὶ ἐλάτρευε τὸν μέγαν του γαλλον, τὸν Ναπολέοντα

— Καὶ πῶς νὰ μὴ λατρεύω τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ἔλεγε συχνά, ὁ ὁποῖος ὑπὸ βροχὴν σφαιρῶν ἐφώναζε «ἀκολουθεῖτε τὸ λευκόν μου λοφίον! θά σας δείκνυῃ πάντοτε τὴν ὁδὸν τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος!»

Καὶ ἂν τῷ παρετήρει τις, ὅτι ὁ Ἑρρίκος Δ' εἶχεν εἰπῇ τὰς ὡραίας αὐτὰς λέξεις,

— Πιθανόν, ἀπήντα· ἀλλὰ καὶ ὁ Ναπολέων θὰ ἦτο ἱκανὸς νά τας εἴπῃ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΣΙΕΡΑ ΝΕΒΑΔΑ

Πόσοι δὲν ὠνειροπόλησαν ἓν ταξείδιον, ὡς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡτοιμάζετο νὰ κάμῃ ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ! Νὰ ταξειδεύῃ κανεὶς μέσα εἰς τὸ σπίτι του, νὰ μὴ ἔχῃ νὰ φροντίσῃ οὔτε διὰ ξενοδοχεῖα, οὔτε διὰ πανδοχεῖα, οὔτε διὰ κλίνας, οὔτε διὰ φαγητόν, προπάντων ὅταν πρόκηται νὰ διέλθῃ χώραν ἔρημον, εἰς τὴν ὁποίαν ποῦ καὶ ποῦ μόνον θ' ἀπαντᾷ κανένα χωρίον ἢ καμμίαν καλύβην — τί εὔμορφον, τί ἄνετον ταξείδιον! Οἱ πλούσιοι τὸ ἀπολαμβάνουν, ὅταν ταξειδεύουν διὰ τῆς θαλαμηγοῦ των· ἀλλ' ὀλίγιστοι ἐξ αὐτῶν ἐσκέφθησαν ὅτι καὶ ἐν ξηρᾷ θὰ ἠδύναντο νἀπολαύσουν τὸ ἴδιον διὰ καταλλήλου ἁμάξης, παρεχούσης ὅλας τὰς οἰκίας τὰς ἀνέσεις.

Τοιαύτη δὲ ἦτο πραγματικῶς ἡ ἅμαξα τοῦ Κασκαμπέλ· ἦτο αὐτὴ-αὐτὴ ἡ οἰκία του, μὲ τὰ δωμάτιά της, μὲ τὰ ἐπιπλά της ὅλα· μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἔφερε τροχοὺς καὶ ἐσύρετο ἀπὸ ἵππους.

Τὴν εἶχε βαπτίσῃ διὰ τοῦ πομπώδους ὀνόματος «Ἡ Εὔδρομος Οἰκία». Εἶχε κατασκευασθῇ ἐν Ἀμερικῇ, γενομένη κτῆμα τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ μόλις πρὸ τριετίας. Ἔφερε τέσσαρας τροχούς· καὶ μὲ τοὺς καλοὺς ἐκ χάλυβος ἐλατῆρας της συνήνου τὴν ἐλαφρότητα πρὸς τὴν στερεότητα. Τὴν περιεποιοῦντο πολύ, τὴν ἔπλυναν, τὴν ἔτριβαν, τὴν ἐσαπώνιζαν καὶ ἔλαμπεν ὅλη. Ἔξωθεν ἔφερε μὲ κόκκινα καὶ χρυσᾶ γράμματα τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν «Οἰκογένεια Καίσαρος Κασκαμπέλ» Κατὰ τὸ μῆκος ἠμιλλᾶτο πρὸς τὰ μεγάλα ἐκεῖνα λεωφορεῖα, τὰ ὁποῖα διασχίζουν τὰς ἐκτάσεις τοῦ Φὰρ-Οὐέστ, ὅπου ὁ μεταξὺ Νέας Ὑόρκης καὶ Ἁγίου Φραγκίσκου σιδηρόδρομος δὲν ἤπλωσεν ἔτι τὰς διακλαδώσεις του. Προφανῶς δύο ἵπποι δὲν ἠδύναντο νὰ σύρουν τὴν ἅμαξαν ἢ μετὰ πολλῆς δυσκολίας. Τὸ βάρος ἦτο μέγα. Ἐκτὸς τῶν ἐνοίκων, ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν, ἔφερεν ἄνωθεν μέν, ἐπὶ τῆς στέγης, τὸ ὕφασμα, τοὺς πασσάλους καὶ τὰ σχοινία τῆς σκηνῆς, κάτωθεν δὲ, μεταξὺ τῶν ἐμπροσθίων καὶ τῶν ὀπισθίων τροχῶν, ἕνα μέγα δέμα ἀπὸ χονδρόπανον περιέχον τύμπανα, σάλπιγγας, τρομπόνια καὶ διάφορα ἄλλα ὄργανα καὶ ἐργαλεῖα. Μὴ λησμονῶμεν πρὸς τούτοις καὶ τὰς ἐνδυμασίας μιᾶς περιφήμου παντομίμας «Οἱ λῃσταὶ τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ» ἡ ὁποία περιελαμβάνετο εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ θιάσου Κασκαμπέλ.

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἁμάξης τὸ ν ο ι κ ο κ υ ρ ι ὸ ἦτο πλῆρες καὶ, περιττὸν νὰ το εἴπωμεν, καθαρώτατον καὶ εὐκρεπέστατον, χάρις εἰς τὴν Κορνηλίαν ἡ ὁποία ἠγάπα ἐμμανῶς τὴν καθαριότητα.

Μετὰ τὸ πρῶτον διαμέρισμα, κλειόμενον δι' ὑαλοφράκτου θύρας καὶ θερμαινόμενον ὑπὸ τῆς ἑστίας τοῦ μαγειρείου, ὑπῆρχε μία αἴθουσα, ἢ μᾶλλον τραπεζαρία, ὅπου συνήθως ἐλάμβανον χώραν τὰ οἰκογενειακὰ διαβούλια: κατόπιν εἰς κοιτῶν μὲ κλίνας κρεμαστάς, τὴν μίαν ἄνωθεν τῆς ἄλλης, ὡς κοιτῶνος ἀτμοπλοίου, ὅπου ἐκοιμῶντο, χωριζόμενοι δι' ἑνὸς παραπετάσματος, δεξιᾷ οἱ δύο ἀδελφοὶ καὶ ἀριστερᾷ ἡ μικρὰ ἀδελφὴ των·

τέλος, εἰς τὸ βάθος, ὁ κοιτὼν τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Κασκαμπέλ μὲ κλίνην ἔχουσαν παχείας στρωμνὰς καὶ πολύχρωμον κλινοσκέπασμα, παρὰ τὴν ὁποίαν ἦτο τοποθετημένον τὸ περίφημον χρηματοκιβώτιον. Εἰς ὅλας τὰς γωνίας ὑπῆρχον σανίδια, ἅτινα ἠδύναντο νὰ ὑψοῦνται καὶ νὰ καταβιβάζωνται, σχηματίζοντα τραπέζια ἢ καλλυντήρια καὶ στενὰ ἐρμάρια ὅπου ἐστοιβάζοντο τὰ ἀσκρρρουχα, αἱ κερροῦκαι καὶ τὰ θεατρικὰ φορέματα. Δύο λυχνίαι πετρελαίου ἐφώτιζαν τὸ σύνολον, λυχνίαι ἐπίτηδες κατεσκευασμέναι διὰ νἀντέχουν εἰς τοὺς σάλους, ταλαντευόμεναι ὁσάκις ἡ ἅμαξα διήρχετο ἀνώμαλον δρόμον· τὸ δὲ φῶς τῆς ἡμέρας εἰσήρχετο εἰς τὰ διάφορα διαμερίσματα δι' ἓξ μικρῶν παραθύρων τῶν ὁποίων οἱ ὑαλοπίνακες εἶχον πλαίσια ἐκ μολύβδου, τὰ δὲ ἐλαφρὰ ἐκ μουσελίνης παραπετάσματά των ἀναδέματα ἐρυθρά.

Ὁ Μακρολέλεκας, φύσει ὀλιγαρκής, κατεκλίνετο εἰς τὸ πρῶτον διαμέρισμα ἐπὶ φάθας τὴν ὁποίαν ἤπλωνε τὸ ἑσπέρας καὶ ἐσήκωνε πάλιν τὸ πρωΐ.

Οἱ δύο σκύλοι μετὰ τοῦ πιθήκου ἐκοιμῶντο ὑπὸ τὴν ἅμαξαν· ὁ παπαγάλος μέσα εἰς τὸν κλωβόν του, ἀνηρτημένον εἰς τὸ δεύτερον διαμέρισμα· τέλος οἱ δύο ἵπποι, ἀφ' οὗ ἀφίνοντο ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ νὰ βοσκήσουν περὶ τὴν «Εὔδρομον Οἰκίαν» εἰς τὰ ἀπέραντα ἐκεῖνα λειβάδια ὅπου ἡ τράπεζα τοῖς ἦτο πάντοτε ἐστρωμένη, κατεκλίνοντο εἶτα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον τοὺς εἶχε θρέψῃ.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὴν νύκτα μὲ τὰ τυφέκια καὶ τὰ πολύκροτα τῶν ἐνοίκων της, μὲ τὸ ζεῦγος τῶν φυλάκων κυνῶν, ἡ «Εὔδρομος Οἰκία» παρεῖχε κᾶσαν ἀσφάλειαν.

Τοιαύτη ἡ τροχοφόρος αὐτὴ κατοικία. Πέσας χιλιάδας λεύγας διέτρεξεν ἤδη ἐπὶ τρία ἔτη διασχίζουσα τὴν Ἀμερικανικὴν Συμπολιτείαν, ἀπὸ τῆς Νέας Ὑόρκης εἰς τὴν Ἀλβάνην, ἀπὸ τοῦ Νιαγάρα εἰς τὸ Βούφαλον, εἰς τὸν Ἅγιον Λουδοβίκον, εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν, εἰς τὴν Βοστώνην, εἰς τὴν Οὐασιγκτῶνα, καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ Μισισιπῆ, μέχρι τῆς Νέας Ὀρλεάνης, καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ Μεγάλου Βορείου μέχρι τῶν Βραχωδῶν Ὀρέων, εἰς τὴν χώραν τῶν Μορμόνων μέχρι τῶν ἐνδοτέρων τῆς Καλιφορνίας! Ὑγιεινὸν ταξείδιον τῷ ὄντι ἀφ' οὗ οὐδὲν μέλος τοῦ μικροῦ θιάσου ἠσθένησέ ποτε—ἐκτὸς τοῦ Τζὼν Μπούλ, τοῦ ὁποίου ὁ στόμαχος, ἕνεκα τῆς ἐκτάτου ἀδηφαγίας, ὑπέφερε συχνά.

Μεθ' ὁποίας χαρᾶς τώρα θὰ ἔφερον τὴν «Εὔδρομον Οἰκίαν» εἰς Εὐρώπην, διὰ νὰ διασχίζουν ἐπ' αὐτῆς πλέον τὰς ὁδοὺς τοῦ παλαιοῦ κόσμου! Μεθ' ὁποίας συμπαθοῦς περιεργείας θὰ ἐγίνετο δεκτὴ ἐν Γαλλίᾳ καὶ προπάντων ἐν Νορμανδίᾳ! Τὸ ἐσυλλογίζετο μ' ἐνδόμυχον ἀγαλλίασιν ὁ Καῖσαρ Κασκαμπέλ. Αὐτὸ ἦτο τὸ γλυκύτερον ὄνειρόν του.

Ὅταν μὲ τὸ καλὸν θὰ ἔρθανεν εἰς Νέαν Ὑόρκην, ἡ ἅμαξα θὰ διελύετο, θὰ ἐδένετο καὶ θὰ ἐφορτώνετο ἐπὶ πλοίου ἀναχωροῦντος εἰς Χάβρην, ἐκεῖ θάνεσχηματίζετο πάλιν καὶ διὰ τῶν ἰδίων της τροχῶν πλέον θὰ ἐξηκολούθει τὸν δρόμον της πρὸς τὴν πρωτεύουσαν.

Τῇ 15 Φεβρουαρίου λοιπόν, ἅμα τῇ αὐγῇ, ἡ «Εὔδρομος Οἰκία» ἐγκατέλειψε τὴν μεγάλην πλατείαν τοῦ Σαρκαμέντου. Τὸ μέγα ταξείδιον ἀρχίζει. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο ἀκόμη ψυχρά, ἀλλ' ὁ οὐρανὸς αἴθριος. Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι πρὶν ἐκκινήσουν ἐφρόντισαν διὰ προμηθείας καὶ παρέλαβον μαζί των δίπυρα καὶ διαφόρους κ ο ν σ έ ρ β α ς κρεάτων καὶ ὀσπρίων. Ἄλλως τε θὰ παρελάμβανον καὶ ἄλλα τρόφιμα ἑκάστοτε ἐκ τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ διήρχοντο. Ἔπειτα θὰ εἶχον καὶ κυνήγιον· βόνασσοι, δορκάδες, λαγοὶ καὶ πέρδικες μήπως δὲν ἠφθόνουν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα; Καὶ τί θὰ ἔχανεν ὁ Γιάννης νὰ πάρῃ τὸ τουφέκι του καὶ νὰ το μεταχειρισθῇ, ἀφ' οὗ οὔτε ἡ θήρα ἦτο ἀπηγορευμένη, οὔτε ἄδεια ἀπητεῖτο εἰς τὰς ἀπεράντους ἐκείνας πεδιάδας τοῦ Φὰρ-Οὐέστ; Ἐξ ἄλλου ὁ Γιάννης ἦτο κυνηγὸς δεξιότατος, εἶχε δὲ καὶ βοηθὸν ἀπαράμιλλον, τὸν Βάγχραμ, τὸ λαγωνικόν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ JULES VERN

ΖΩΝΤΑΝΑ ΒΑΡΟΜΕΤΡΑ

— Β ρ ο χ ή! Τί κρῖμα! Τὸ βαρόμετρον δείχνει βροχήν.

— Πάει ἡ αὐρινὴ ἐκδρομή μας!

— Ἐκτὸς ἂν τὸ βαρόμετρον λέγῃ ψεύματα.

— Ἄ, μὲ συγχωρεῖς! Τὸ βαρόμετρόν μου δὲν λέγει ψεύματα ποτέ!

— Ναί! τόσες φορὲς δέν μας ἐγέλασε;

— Ὄχι! νὰ ἰδῇς αὔριο ποῦ θὰ βρέξῃ!

— Δὲν θὰ βρέξῃ, εἰς τὸ πεῖσμα τοῦ βαρομέτρου σου!

— Παιδιά, ἡσυχία! εἶπεν ὁ παππούς, ἀκούσας τὴν ζωηρὰν συζήτησιν τῶν ἐγγόνων του. Μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ οἱ δύο ἔχετε δίκαιον.

— Μὰ πῶς δηλαδή; Μπορεῖ νὰ βρέξῃ μαζὶ καὶ νὰ μὴ βρέξῃ;

— Ὄχι! ἀπήντησεν ὁ παππούς μειδιῶν· ἀλλὰ μπορεῖ νὰ βρέξῃ καὶ μπορεῖ νὰ μὴ βρέξῃ. Εἰς τὸ βαρόμετρον δὲν εἶνε φρόνιμον νά βασίζεται κανεὶς πάντοτε!

Εἰς τὴν παρατήρησιν αὐτὴν αἱ ἐλπίδες τῶν παιδίων διὰ τὴν αὐρινὴν ἐκδρομὴν ἀνεπτερώθησαν. Ἀλλ' ὁ Πέτρος, ὁ κάτοχος τοῦ βαρομέτρου, δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ τὴν λύπην του διὰ τὴν κατὰ τῆς ἀκριβείας τοῦ ὀργάνου του ἐτυμηγορίαν τοῦ παππού.

— Περίεργον! εἶπε· καὶ ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι τὸ βαρόμετρον δὲν ψεύδεται ποτέ!

— Ποτέ, ὄχι! ἀπήντησεν ὁ παππούς. Αὐτὸ που ἔχεις δὲν λέγει πάντοτε τὴν ἀλήθειαν. Ἐγὼ εἰξεύρω κάτι ἄλλα βαρόμετρα πολὺ ἀκριβέστερα.

— Νά μου 'πῆτε ποῦ πωλοῦν νὰ πάγω νἀγοράσω! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ μικρὸς Γεώργιος, ὁ ὁποῖος ἠσθάνετο πολλὴν ὄρεξιν νὰ κάμῃ ἀντιπολίτευσιν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὁ παππούς ἐμειδίασε πάλιν.

— Φύλαξε τὰ λεπτά σου, σὲ παρακαλῶ, εἶπε. Τὰ βαρόμετρα τὰ ἰδικά μου δὲν πωλοῦνται.

— Διατί;

— Διότι εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν ὅλου τοῦ κόσμου... εἶνε βαρόμετρα φυσικά, βαρόμετρα ζωντανά...

— Βαρόμετρα ζωντανά! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος. Πῆτέ μας, παππού, γιατὶ εἶμαι περίεργος.

— Νά σας 'πῶ, ἀμέσως, παιδιά μου! Τὰ καλλίτερα βαρόμετρα εἶνε.... τὰ ζῷα! Μάλιστα, μὴν ἀπορεῖτε· τὰ ζῷα προαισθάνονται, προβλέπουν τὸν καιρόν. Ὁ παρατηρητὴς εἰμπορεῖ ἀπ' αὐτὰ νὰ ὁδηγηθῇ ἀσφαλέστατα. Ἂν π. χ. τὰ πτηνὰ δὲν κάμνουν τὸ συνειθισμένον των κελάδημα, ἂν αἱ χῆνες καὶ αἱ πάπιαι τινάζουν τὰ πτερά των καὶ βυθίζωνται ἀνήσυχοι εἰς τὸ νερόν, ἂν οἱ βάτραχοι κοάζουν δυνατώτερα τοῦ συνήθους, ἂν τὸ παγῶνι φωνάζῃ, ἂν τὸ χελιδόνι ἐγγίζῃ τὴν γῆν ἐνῷ πετᾷ, ἂν ἡ γάτα νίπτεται μ' ἐπιμονήν, εἰμπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι αὔριον θὰ εἶνε κακοκαιρία.

— Καὶ διὰ νὰ εἶνε καλοκαιρία τί ἀπαιτεῖται; ἠρώτησεν ἀνυπόμονος ὁ Γεώργιος.

— Ἰδού· ἂν τὰ χελιδόνια πετοῦν ψηλά, ἂν ἡ ἀράχνη κάμνῃ νήματα μακρὰ καὶ χαλαρά, ἂν τὰ ψάρια στέκωνται ἥσυχα εἰς τὸν βυθὸν χωρὶς νὰ ἔρχωνται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, τότε, ἐνενηνταεννέα τοῖς ἑκατόν, ἡ αὐρινὴ θὰ εἶνε ὡραία ἡμέρα.

— Ἄ, ὥστε οὔτε τὰ ζωντανὰ βαρόμετρα δὲν εἶνε ἀλάθευτα! εἶπε μὲ μειδίαμα θριάμβου ὁ Πέτρος.

— Πάντοτε, ὄχι! ἀλλ' ὅτι εἶνε ἀκριβέστερα ἀπὸ τὰ τεχνητά, ἐγὼ τοὐλάχιστον το παρετήρησα πολλάκις.

— Τότε πᾶμε ἔξω νὰ ἰδοῦμε καὶ νὰ παραβάλωμεν, εἶπεν ὁ Γεώργιος. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν, παππού, ποῦ μᾶς το ἐμάθατε καὶ αὐτό.

ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΞΕΝΟΤΙΜΟΣ

ΤΟ ΨΑΡΕΥΜΑ ΤΟΥ ΚΙΝΕΖΟΥ

—Σὰν νὰ τσιμπᾷ, θαρρῶ !

—Χὶπ ! καὶ σ' ἔπιασα !

—Μπᾶ ! ..Ποῦ εἶνε τὸ ψάρι !

ΚΑΤΙ ΘΑ ΓΙΝΗ !

Βλέπω συχνὰ παιδία καὶ κοράσια νὰ ἔρχωνται εἰς τὸ γραφεῖόν μας καὶ νὰ γοράζουν τόμους τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων.»

Δέν τους ἀγοράζουν ὅλους μαζί, ἀλλὰ κάθε φορὰν ἀπὸ ἕνα ἢ ἀπὸ δύο. Φαίνεται ὅτι δὲν ζητοῦν ἐπίτηδες χρήματα ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, ἀλλὰ τους ἀγοράζουν ἀπὸ τὰς μικρὰς των οἰκονομίας, ἀπὸ ἀγάπην ἀληθινὴν πρὸς τὰ καλὰ ἀναγνώσματα, ὡς ἀποδεικνύει καὶ ἡ χαρά, τὴν ὁποίαν ἐκφράζει τὸ πρόσωπόν των, ὅταν λαμβάνουν τὸν ζητούμενον τόμον καὶ σπεύδουν καὶ τρέχουν ἀνυπόμονοι νὰ τὸν ἀναγνώσουν, νὰ τὸν ἀπολαύσουν...

Ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν μοῦ κάμνει προπάντων ἕνας μικρὸς ὡς δώδεκα ἐτῶν παιδί, ποῦ σιγὰ-σιγὰ κοντεύει νἀγοράσῃ ὅλους τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως.» Καὶ φαίνεται τόσον εὐτυχὴς δι' αὐτό!

— Πόσῳ ἔχει ὁ δέκατος τόμος; ἠρώτησε μίαν ἡμέραν.

— Αὐτὸς εἶνε ἐξηντλημένος· ὀλίγα ἀντίτυπά πού μας μένουν τα δίδομεν δέκα δραχμὰς τὸ ἕνα.

— Χμ! βλέπετε ; δυόμισυ δραχμάς τον ἐπῆρα ἐγὼ μεταχειρισμένον ἀπὸ ἕνα συμμαθητήν μου !

Καὶ εἶχε τόσην χαρὰν τὸ παιδάκι πού του ἔτυχε αὐτὴ ἡ εὐκαιρία, εἰ δὲ μὴ πῶς θὰ ἠγόραζεν ἕνα τόμον τόσῳ ἀκριβόν !

Καὶ ἐνῷ το βλέπω, ἐνῷ το ἀκούω, σκέπτομαι :

— Αὐτὸ τὸ παιδί, κάτι θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν, εἶνε ἀδύνατον ! Διὰ νἀγαπᾷ τόσον νὰ διαβάζῃ, ὥστε, ἅμα οἰκονομῇ μίαν δραχμήν, νά μην ἀγοράζῃ κανένα παιγνίδι ἢ καμμίαν μάσκαν, ἀλλὰ νὰ ἔρχεται καὶ νἀγοράζῃ τόμον «Διαπλάσεως», κάτι θὰ γίνῃ !

Δὲν ἔχω ἄδικον. Ἡ μακρὰ πεῖρά μού το ἐπικυρώνει. Ἡ «Διάπλασις» ἐκδίδεται πρὸ 18 ἐτῶν. Πολλοὶ ἐκ τῶν κατεχόντων σήμερον θέσεις ἐπιφανεῖς εἴτε ἐν τῇ φιλολογίᾳ, εἴτε ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, εἴτε ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ, ὅταν πρωτοεξεδόθη ἡ « Διάπλασις » ἦσαν δέκα ἕως δεκαπέντε ἐτῶν παιδία. Καὶ ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν ἐνθουσιῶδεις ἀναγνῶσται τῆς «Διαπλάσεως »· τὸ λέγουν σήμερον οἱ ἴδιοι καὶ το ὁμολογοῦν ὅτι ἐξέκαυσε τὸν πρὸς τὰ καλὰ ζῆλόν των ἡ ἀνάγνωσις τῆς «Διαπλάσεως ».

Δι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ ὁ μικρὸς ἐμπαθὴς ἀγοραστὴς τῶν τόμων, κάτι θὰ γίνῃ.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΠΑΛΑΙΑ ΣΤΑΚΤΟΠΟΥΤΑ

Τὴν νέαν Σταχτοποῦταν τὴν γνωρίζετε ὅλοι ἀπὸ τὸ εὔμορφόν της παραμύθι, τὸ ὁποῖον πολλάκις θὰ ἠκούσατε ἀπὸ τὴν μάμμην σας.

Ἀλλ' ἐγὼ γνωρίζω καὶ μίαν παλαιάν, τῆς ὁποίας θά σας διηγηθῶ ἐν συντόμῳ τὴν ἱστορίαν.

Δὲν κατώρθωσα νὰ μάθω ἂν εἶχεν, ὅπως ἡ Σταχτοποῦτα τοῦ παραμυθιοῦ, κακὴν μητρυιὰν καὶ δύο ἀδελφὰς ἐπίσης κακάς. Εἰξεύρω ὅμως θετικώτατα ὅτι εἶχε καὶ αὐτὴ ἓν ὑπόδημα, ἢ μᾶλλον ἓν σανδάλιον, τοῦ ὁποίου αἱ μικραὶ διαστάσεις ἐμαρτύρουν τὴν μικρότητα καὶ τὴν κομψότητα τοῦ ποδός της.

Ἡ κάτοχος τοῦ μικροσκοπικοῦ αὐτοῦ πεδίλου ὠνομάζετο Ροδόπη. Εἶχε γεννηθῇ εἰς τὴν Θράκην, ἀλλ' ἁρπαγεῖσα ὑπὸ πειρατῶν, ἐπωλήθη ὡς δούλη εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ ἡ Ροδόπη ἐλούετο εἰς τὸν Νεῖλον, μετ' ἄλλων κορασίδων, ἕνας ἀετὸς ὥρμησεν ἐξαίφνης εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχεν ἀφήσῃ τὰ ἐνδύματά της, ἥρπασεν ἓν τῶν χρυσοκεντήτων της σανδαλίων, καὶ ἀνῆλθεν μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ ὕψη. Ἀλλὰ κατόπιν, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι τὸ στιλπνὸν ἐκεῖνο ἀντικείμενον δὲν ἐχρησίμευεν ἀπολύτως οὔτε εἰς αὐτὸν οὔτε εἰς τοὺς μικροὺς ἀετιδεῖς, τὸ ἄφηκε νὰ πέσῃ.

Καὶ τὸ σανδάλιον ἔπεσε ... πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ βασιλέως Ψαμμιτίχου, ὁ ὁποῖος κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐπεριδιάβαζεν εἰς τοὺς κήπους τῶν ἀνακτόρων τῆς Μέμφιδος. Ἔμεινεν ἐκπληκτος πρὸ τῆς μικρότητος τοῦ ὑποδηματίου ἐκείνου καὶ—ὅπως τὸ βασιλόπουλον τοῦ παραμυθιοῦ, — ἐκήρυξεν ὅτι θὰ ἐνυφεύετο ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ σανδάλιον ἀνῆκε καὶ ἡ ὁποία δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ εἶνε ἡ ὡραιοτέρα τοῦ κόσμου !

Διέταξε λοιπὸν νὰ ἐρευνήσουν εἰς ὅλον τὸ βασίλειον, καὶ ὅταν την ἀνεκάλυψαν ἐπὶ τέλους, τὴν ἐνυμφεύθη πραγματικῶς καὶ οὕτως ἡ δούλη Ροδόπη ἔγινε βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου.

Φαίνεται λοιπὸν ὅτι τὸ παραμύθι τῆς Σταχτοπούτας εἶνε ἀντιγραφὴ τοῦ παλαιοῦ αὐτοῦ μύθου.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΑΜΑΡΑΝΤΟΝ

[ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΕΙΟΝ ΜΥΘΟΝ]

Τὸ λευκὸ τ' Ἀμάραντο παραπονεμένο
λέει 'στὸ Τριαντάφυλλο τὸ χαριτωμένο:
— Τὶ λουλοῦδι προφαντὸ
εἶσαι ! πῶς μυρίζεις !
κ' εἰς ἀνθρώπους κ' εἰς θεούς, ὅταν [λουλουδίζῃς,
σ' εἶσαι ἀπ' ὅλ' ἀγαπητό.

Κ' εἶπε τὸ τριαντάφυλλο παραπονεμένο
— Ἐὰν εἶμαι προφαντό, ἄνθος ζηλε-
κ' ἔχω λίγη τὴ ζωὴ [μένο
τάχα τί το θέλω ;
χέρια ἂν δὲν με κόψουνε, ναποθάνω
μαραμέν' ὡς τὸ πρωΐ [μέλλω

Ι. Γ. ΓΙΑΝΟΥΚΟΣ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΦΡΟΝΙΜΟΥ

Ὅσάκις κλίνω τὸ κεφάλι
'ς τὰ μαλακὰ προσκέφαλά μου
τι εὐχαρίστησις μεγάλη
τι εὐτυχία 'ς τὴν καρδιά μου,

Νὰ σκέπτωμαι πως ὅλη 'μέρα
δὲν ἔχω κάμη καμμιὰ πρᾶξι
που νά θυμώσῃ τὸν πατέρα
ἢ τὴν μητέρα νὰ πειράξῃ.

Τι ἡδονὴ σὰν με φιλοῦνε
τῆς καλὴ-νύχτας τὸ φιλάκι
νά με λαλοῦν πώς μ' ἀγαποῦνε
γιατ' ἤμουν φρόνιμο παιδάκι.

Καὶ τι γλυκάδα τῆς ψυχῆς μου
ὅταν με δίδουν κ' ἐννοῶ
πως σὰν ἀρέσκω 'στοὺς γονεῖς μου
ἀρέσκω καὶ εἰς τὸν Θεό.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
[Ἐκ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Συλλογίζεσθε, συμπονεῖτε, ἀγαπᾶτε τὰ πτωχὰ παιδία ;

Τὰ φαντάζεσθε καμμίαν φοράν, μέσα εἰς τὴν εὐτυχίαν σας καὶ εἰς τὰς ἀναπαύσεις σας, νἀρρωσταίνουν καὶ νὰ μὴ ἔχουν τὰ μέσα νὰ γίνουν καλά, — οὔτε δωμάτιον κατάλληλον, οὔτε κλίνην καλήν, οὔτε ἀσπρόρρουχα, οὔτε σκεπάσματα, οὔτε θέρμανσιν, οὔτε ἰατρικὰ καὶ πολλάκις οὔτε...ἄρτον ; — καὶ ὀνειροπολεῖτε νὰ ἠμπορούσατε νά τα βοηθήσετε, νὰ τἀνακουφίσετε, νά τα σώσετε ; ..

Νομίζω ὅτι σας ἀκούω. Μοῦ ἀπαντᾶτε μ' ἕνα στόμα, μ' ἕνα ναὶ ζωηρότατον, ἄξιον τῆς εὐαισθησίας σας, τῆς καλωσύνης σας.

Τὸ λέγετε· ἀλλ' ἰδοὺ σήμερον εὐκαιρία νὰ το ἀποδείξετε καὶ ἐμπράκτως.

Ἡ Α. Β. Γ. ἡ πριγκήπισσα Σοφία ἀπεφάσισε νὰ ἱδρύσῃ Νοσοκομεῖον διὰ τὰ πτωχὰ παιδία· ἐπειδὴ δὲ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα διαθέτει πρὸς τοῦτο, δὲν ἀρκοῦν, ἔκαμεν ἔκκλησιν καὶ ἐζήτησε τὸν ἔρανον ὅλων τῶν ἐπιθυμούντων να συνεισφέρουν τὸ κατὰ δύναμιν ὑπὲρ τοῦ εὐεργετικοῦ της σκοποῦ.

Ἀγαπᾷ τὰ παιδία πολὺ ἡ πριγκήπισσα Σοφία.... Εἶνε μήτηρ δύο μικρῶν χαριτωμένων ἀγορίων, καθὼς βλέπετε καὶ εἰς τὴν δημοσιευομένην εἰκόνα των. Τὸ μεγαλήτερον, ὁ πρίγκηψ Γεώργιος, ὁ ὁποῖος μίαν ἡμέραν θὰ γίνῃ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, εἶνε μόλις πενταετής· ὁ ἀδελφός του Ἀλέξανδρος δὲν εἶνε ἀκόμη τριῶν ἐτῶν. Εἰς αὐτὰ τὰ δύο ἡ ἡγεμονικὴ μήτηρ ἔχει συγκεντρώσῃ ὅλην της τὴν ἀγάπην, ὅλην της τὴν ἀφοσίωσιν καὶ μακρὰν ὅσῳ τὸ δυνατὸν τοῦ κόσμου, μακρὰν τῶν διασκεδάσεων, ἀγρυπνεῖ παρὰ τὰς μικρὰς των κλίνας καὶ τα φροντίζει μόνη της καὶ τα περιποιεῖται, καὶ τα προσέχει, ἀνυσηχοῦσα καὶ εἰς τὴν παραμικρὰν των ἀδιαθεσίαν. Ἀλλὰ συγχρόνως συλλογίζεται καὶ τὰς δυστυχεῖς ἐκείνας μητέρας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν τὰ μέσα ὅπως Ἐκείνη νὰ περιποιηθοῦν τὰ τέκνα των, συλλογίζεται τὰ παιδία ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν μητέρας, τὰ πτωχὰ καὶ ἄρρωστα παιδία, τὰ ὁποῖα παραδίδονται εἰς τὸν θάνατον, χωρὶς κανεὶς νὰ τα περιποιῆται, κανεὶς νὰ τα σώζῃ.... Καὶ ἡ μητρικὴ καρδία τῆς Πριγκηπίσσης μαλάσσεται, καὶ οἱ ὀφθαλμοί της δακρύουν καὶ ὁ νοῦς της βασανίζεται νὰ εὕρῃ τὸ μέσον νὰ βοηθήσῃ τὰ δυστυχῆ ἐκεῖνα πλάσματα, ὅσον εἶνε δυνατὸν καλλίτερον καὶ περισσότερον.

Οὕτω συνέλαβε τὴν εὐγενῆ ἰδέαν νὰ ἱδρύσῃ Νοσοκομεῖον διὰ τὰ πτωχὰ παιδία. Ἀλλ' ἐκεῖθεν μόνη της δὲν εἶνε δυνατὸν νά το κατορθώσῃ, ἀπευθύνεται σήμερον πρὸς ὅλας τὰς φιλανθρώπους ψυχάς, πρὸς ὅλας τὰς φιλοστόργους μητέρας, πρὸς ὅλα τὰ εὐαίσθητα παιδία, διὰ νά την βοηθήσουν εἰς τὸ ἔργον της, διὰ νὰ συναχθῇ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον χρειάζεται διὰ τὴν οἰκοδόμησιν καὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ Καταστήματος.

Τὰ τέκνα τοῦ Διαδόχου, Γεώργιος καὶ Ἀλέξανδρος

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον θὰ γίνουν ἔρανοι, θὰ γίνουν εὐεργετικαὶ παραστάσεις καὶ πρῶτα-πρῶτα μία φιλανθρωπικὴ Ἀγορά, ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τῆς Πριγκηπίσσης, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐκποιηθοῦν ὑπὲρ τοῦ Νοσοκομείου, τὰ διάφορα ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα θὰ εὐαρεστηθοῦν νὰ στείλουν οἱ φιλάνθρωποι.

Τρεῖς κυρίαι ἐν Ἀθήναις, ἡ Κυρία Φανὴ Πρετεντέρη Τυπάλδου, ἡ Κυρία Ἑλένη Χ. Γρίβα καὶ ἡ Κυρία Ὀνωρίνα Κουρκουμέλη, ἀπετέλεσαν, διορισθεῖσαι ὑπὸ τῆς Πριγκηπίσσης, τὴν ἐπιτροπήν, ἡ ὁποία θὰ δέχεται τὰ προσφερόμενα. Ἐμπρὸς λοιπόν, ἀγαπητοί μου μικροὶ καὶ μικραί ! Ἀποστείλατε ὅ,τι δύνασθε εἰς μίαν ἀπὸ τὰς τρεῖς αὐτὰς κυρίας. Τὰ κοράσια ἂς κάμουν ἀπὸ ἓν εὔμορφον ἐργόχειρον, τὰ ἀγόρια ἂς στείλουν ἀπὸ ἓν καλλιτεχνικὸν ἀντικείμενον· γρήγορα ὅμως, διότι ὁ καιρὸς ἐπείγει. Τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα θὰ εἰσπραχθοῦν ἐκ τῆς Ἀγορᾶς, θαυξήσουν τὸ κεφάλαιον, τὸ ὁποῖον διαθέτει ἡ Πριγκήπισσα Σοφία, κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον θὰ συνεισφέρετε καὶ σεῖς ὑπὲρ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Νοσοκομείου. Ὁποία εὐχαρίστησις νὰ προσθέσῃ κανεὶς τὸ λιθάριόν του εἰς τοιοῦτον οἰκοδόμημα ! Ὁποία ἀγαλλίασις νὰ συλλογίζεται ὅτι συνετέλεσε καὶ αὐτὸς, διὰ τῶν μικρῶν του δυνάμεων, εἰς τὴν ἀνακούφισιν τόσων πόνων, εἰς τὴν σωτηρίαν τόσων μικρῶν πλασμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ στεγάσῃ, θὰ θεραπεύσῃ, θὰ ζωογονήσῃ τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Παίδων !

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ κωφεύσετε εἰς τοιαύτην πρόσκλησιν, ὅτι θὰ θελήσετε διὰ μικρᾶς θυσίας νὰ κάμετε ἓν τόσῳ μέγα καλόν, καὶ ὅτι θὰ σπεύσετε νἀποστείλετε πρὸς μίαν ἀπὸ τὰς τρεῖς κυρίας, ὅπως σᾶς εἶπα, ὅ,τι δυνηθῆτε καὶ τάχιστα,

Σᾶς ἀσπάζομαι μὲ ἀγάπην,

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 14)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΠΩΣ ΕΓΝΩΡΙΣΘΗΣΑΝ

Πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν, ὅταν ὁ Φίλιππος διὰ πρώτην φορὰν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Βασιλικὴν ὁδὸν μὲ τὰ ἄνθη του, συχνοπερῶν ἀπὸ τὸ μαγαζάκι τῆς Κελίνας, καὶ ρίπτων βλέμματα ἀθώας περιεργείας ἐπὶ τῶν ἑλκυστικῶν ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα ἦσαν παρατεταγμένα ἐπὶ τῆς τραπέζης της, ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τῆς μιγάδος ἡ θελκτικὴ τοῦ παιδὸς φυσιογνωμία. Ὁ Φίλιππος ἦτο τότε μόλις ἑπταετής, ὁ δὲ φαιδρός του γέλως καὶ τὰ παιδικά του φορεματάκια ἤρκεσαν διὰ νὰ κινήσουν εἰς συμπάθειαν τὴν καρδίαν τῆς γραίας. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Κελίνα τον ἔλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν της καὶ τὰ ἄνθη τοῦ παιδίου εὕρισκον ἔκτοτε μίαν γωνίαν δροσερὰν καὶ σκιερὰν ἐπὶ τῆς τραπέζης της.

Ὀλίγον καιρὸν ἀφ' οὗ συνήφθησαν αἱ φιλικαὶ αὗται σχέσεις, τὸ παιδίον ἐνεφανίσθη συνοδευόμενον ὑπὸ μικρᾶς κόρης ὠχρᾶς, μελαγχολικῆς, μὲ μαῦρα ἐνδύματα, κρατούσης κάνιστρον, τὸ ὁποῖον περιεῖχεν εὔμορφα ἀγαλμάτια ἀπὸ κηρόν. Ἔφερε τὴν μικράν του σύντροφον εἰς τὴν Κελίναν, πεπεισμένος ὅτι εὐχαρίστως καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας ἡ ἀγαθὴ γραῖα θὰ ἐπεξέτεινε καὶ μέχρις ἐκείνης τὴν συμπάθειαν, τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πρὸς αὐτόν.

Δὲν ἠπατήθη· ἡ Κελίνα ἔκαμε ταχέως θέσιν, μέσα εἰς τὴν μεγάλην της καρδίαν, καὶ διὰ τὸ πτωχὸν κοράσιον μὲ τὰ μαῦρα ἐνδύματα.

— Ἀγαποῦσα πάντα τὰ *κορίτσια* καλλίτερα, ἔλεγε. Τὰς περισσοτέρας φορὰς τἀγόρια εἶνε πεισματάρικα καὶ πονηρά. Μὴ βλέπετε σεῖς, κύριε Φίλιππε, ποῦ κάμνετε ἐξαίρεσι. Γι' αὐτὸ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποῦ μου ἐφέρατε αὐτὸ τὸ κοριτσάκι.

Ὁ Φίλιππος εἶχεν ἀπαντήση τὴν Δέαν εἰς τὴν ὁδὸν Αὐρηλίας. Εὑρίσκετο εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν. Ἕνας πελώριος σκύλος εἶχεν ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ Χόμου, καθ' ἣν ἐποχὴν οὗτος ὑπέφερεν ἀπὸ μεγάλην ἐξάντλησιν καὶ ἀδυναμίαν, ἐξ *αἰτίας* πολυημέρου νηστείας. Ἂν καὶ τὸ ταλαίπωρον ζῷον ἠμύνετο μετὰ πολλῆς γενναιότητος, ἐκινδύνευε νὰ ὑποκύψῃ ὅταν ἐπαρουσιάσθη ὁ Φίλιππος. Τὸ παιδίον ὥρμησε καὶ ἐκτύπησε μ' ἕνα χονδρὸν ραβδίον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει, τόσον δυνατὰ τὸν μεγάλον σκύλον, ὥστε ἐτράπη εἰς φυγὴν οὐρλιάζων· ἐν ᾧ ὁ Χόμος ἔσπευσε πλησίον τῆς μικρᾶς του κυρίας, ἡ ὁποία ἐν τῇ ταραχῇ της εἶχε φύγῃ, ἀφήσασα τὸ κάνιστρόν της ἐπάνω εἰς ἓν θρανίον· ὁ Φίλιππος ἀφ' οὗ ἐκυνήγησε τὸν σκύλον καὶ τον ἠνάγκασε νὰ εἰσέλθῃ εἰς μίαν αὐλήν, ἐκεῖ πλησίον, κλείσας καὶ τὴν ἐξώθυραν, παρετήρησεν ὅτι ἡ κόρη εἶχε λησμονήση τὸ κάνιστρόν της· τὸ ἔλαβε καὶ τῆς το ἐπῆγε.

Ταλαίπωρος μικρά! Πῶς ἐκτύπα ἡ καρδία της! Δὲν εἶχε συνέλθη ἀκόμη ἀπὸ τὸν τρόμον της· ἐσταμάτησε διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ὑπερασπιστήν της καὶ μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἐθώπευσε τὴν κεφαλὴν τοῦ σκύλου της.

— Δὲν πταίει ὁ Χόμος μου, εἶπε κατόπιν· ὄχι, δὲν πταίει ὁ Χόμος, ὁ ἄλλος σκύλος τοῦ ἐρρίχτηκε. Τὸ σκυλί μου τὸ καϋμένο εἶνε γέρικο καὶ ἀδύνατο· ἀλλὰ εἶνε γενναῖο, ὑπερήφανο καὶ δὲν δέχεται καμμιὰ προσβολή· ὁ μεγάλος σκύλος ἐφέρθηκε πολὺ ἄσχημα... ὁ Χόμος μου δὲν ἔδωσεν ἀφορμήν, ἀλλὰ ὑπερασπίσθηκε τὸν ἑαυτό του.

— Τὸ ξεύρω, ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος· δὲν κατηγορῶ διόλου τὸ σκυλί σας· τί ἄλλο ἔπρεπε νὰ κάμῃ παρὰ νὰ δαγκάσῃ καὶ αὐτό, ἀφοῦ το ἐδάγκαναν!

Ἡ ταχεῖα αὐτὴ συμπάθεια καὶ ἡ ταχεῖα αὐτὴ ἐκτίμησις τῶν αἰσθημάτων τοῦ Χόμου, *κατέκτησαν ἀμέσως* τὴν καρδίαν τοῦ κορασίου· καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὰ δύο παιδία ἔγιναν φίλοι. Ἡ Δέα ἦτο φύσει δειλὴ καὶ ἐπιφυλακτική, ὁ δὲ Φίλιππος, μὲ τὴν ἔμφυτόν του λεπτότητα ἀπέφυγε νά τῃ κάμῃ ἀδάκριτόν τινα, ἐρώτησιν. Ἐν τούτοις ἔμαθεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅτι ἡ Δέα κατῴκει εἰς τὴν ὁδὸν Βιλλερέ, ὅτι ἡ μητέρα της εἶχεν ἀποθάνῃ, ὅτι ὁ πάτήρ της ἦτο καλλιτέχνης, κατασκευάζων ἀγαλμάτια ἀπὸ κηρὸν καὶ ὅτι ἰδικά του ἔργα ἦσαν αὐτά, τὰ ὁποῖα προσεπάθει *νὰ πωλήσῃ ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν*.

— Ὁ καϋμένος ὁ πατέρας εἶνε πάντα ἄρρωστος, εἶπε μὲ τὴν γλυκεῖαν καὶ σοβαράν της φωνήν. Ὑποφέρει ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κοιμηθῇ. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ πέθανε ἡ καϋμένη ἡ μητέρα, δὲν εἶδε κανένα. Δὲν βγαίνει ποτὲ τὴν ἡμέρα· λέγει ὅτι τὸ φῶς τοῦ κάμνει κακό. Καμμιὰ φορὰ τὸ βράδυ βγαίνει καὶ μένει ἔξω πολλὲς ὧρες. Δὲν ξέρω ποῦ πηγαίνει, στοχάζομαι ὅμως ὅτι πηγαίνει 'ςτὸ νεκροταφεῖο, ὅπου εἶνε ὁ τάφος τῆς μητέρας.

Τὸ εὔθυμον πρόσωπον τοῦ Φιλίππου ἐσκίασε μελαγχολία καὶ του ἦλθαν δάκρυα εἰς τὰ μάτια· τὰ συνεκράτησεν ὅμως μὲ γενναιότητα.

— Ἂν ἔλθετε μαζί μου εἰς τὴν Βασιλικὴν ὁδόν, εἶπε, μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ πωλήσετε πιὸ εὔκολα τἀγαλματάκια σας. Ἔχω ἐκεῖ μιὰ φιλενάδα, μιὰ καλὴ γρηὰ πού την λένε Κελίνα καὶ ἔχει ἐκεῖ ἕνα μαγαζάκι. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θά σας ἀφήσῃ νά τα τοποθετήσετε 'ςτὸ τραπέζι της.

Ἡ Δέα ἐδέχθη εὐγνωμόνως. Ὑπῆρξε τυχηρὰ καὶ ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν κατέκτησε τὴν συμπάθειαν τῆς μιγάδος, τὴν ὁποίαν εὗρε κατόπιν φίλην τρυφερὰν καὶ ἀφωσιωμένην, πρόθυμον εἰς παντὸς εἴδους ἐκδουλεύσεις.

Καθεκάστην εἴτε ἔβρεχεν, εἴτε ἔκαιεν ὁ ἥλιος, τὸ παιδίον μὲ τὸ χαρούμενον πρόσωπον καὶ τὸ μελαγχολικὸν κοράσιον ἤρχοντο ὁμοῦ καὶ ἐγκαθιδρύοντο πλησίον τῆς Κελίνας. Αἱ πραγματεῖαι των κατεῖχον μίαν θέσιν ἐπὶ τῆς μικρᾶς της τραπέζης, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὁ Χόμος ἐξηπλοῦτο νὰ κοιμηθῇ ἡσύχως, διότι καὶ ὁ καλὸς σκύλος ἐπίσης εἶχεν εὕρῃ ἐκεῖ ἓν ἄσυλον.

Ἡ θελκτικὴ αὐτὴ συντροφιὰ διεσπάσθη διὰ πρώτην φορὰν ὀλίγον πρότερον, ὅταν ἡ Κελίνα ἀπῆλθε δι' ὀλίγας ἑβδομάδας εἰς τὴν ἐξοχήν, διὰ νὰ παρευρεθῇ εἰς τοὺς γάμους μιᾶς ἐξαδέλφης της. Ἀλλ' εἴδομεν ὅτι ἐπέστρεψε πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν παιδίων, τὰ ὁποῖα ἐπανέλαβον τὰς προτέρας των σχέσεις μετ' ἐμπιστοσύνης καὶ ἀσφαλείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ.'

ΛΙΑΥΒΕΛ

Ἐν ᾧ, ὡς εἴπομεν, ἡ Δέα ἐκοιμᾶτο ἡσύχως καὶ ὁ Φίλιππος ἐσφύριζεν εὐτυχὴς καὶ φαιδρός, ἡ Κελίνα, καταβεβλημένη ἐκ τοῦ ἐαρινοῦ καύσωνος, ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ νυστάζῃ. Ἐκίνει τὸ πτερόν, τὸ ὁποῖόν τῃ ἐχρησίμευε διὰ νἀποδιώκῃ τὰς μυίας, ἀλλὰ το ἔκαμνε χωρὶς νὰ προσέχῃ, ὅλως μηχανικῶς. Ἀλλὰ καὶ τοιοῦτο τὸ κίνημά της, ἤρκει διὰ νἀπομακρύνῃ τὰ μαγκόπαιδα τῆς γειτονιᾶς, τὰ ὁποῖα ἐζήτουν εὐκαιρίαν νά τῃ κλέψουν κανὲν ζαχαρωτόν, καθὼς καὶ τὰ πτηνά, τὰ ὁποῖα ἐπέπιπτον ἐνίοτε κατὰ τῶν καρπῶν της — διότι, βλέποντα τὴν ρυθμικὴν κίνησιν τοῦ *ριπιδίου* της, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ φαντασθοῦν ὅτι ἐκείνη ἐταξείδευεν ἤδη εἰς τὴν χώραν τῶν ὀνείρων... Ἄλλως τε ἡ Κελίνα σήμερον ἐκοιμᾶτο κλεφτά, καθὼς λέγουν, ἔχουσα πάντοτε τὸν νοῦν της νὰ εὕρῃ κανένα πελάτην, ἱκανὸν νἀγοράσῃ τὸν Κουασιμόδον.

— Νά, τώρα ἔρχονται οἱ ξένοι καὶ κάμνουν ἐδῶ τὸν περίπατό τους, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν. Αὐτοὶ μπορεῖ νἀγοράσουν τὰ ἀγαλματάκια. Ἐγὼ μὲ τὴν πρώτην ματιὰ διακρίνω τοὺς ξένους, καὶ μόλις ἰδῶ κανένα...

Ἔξαφνα οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Κελίνας ἠνοίχθησαν καὶ οἱ δύο μαζί. Ἠγέρθη καὶ ἐκύταξε προσεκτικῶς πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Μεγάλης Διώρυγος.

— Καλέ, τί βλέπω; Δὲν εἶνε ἐκεῖνος ὁ Λίλυβελ; ἀνέκραξε. Τί γυρεύει ἐδῶ τέτοια ὥρα; Δέν του εἶπα νὰ μείνῃ ἐκεῖ κάτω ὥς που νὰ πωλήσῃ ὅ,τι εἶχε μέσα 'ςτὸ πανέρι του;

Ὁ Φίλιππος ἔπαυσε τὸ σφύριγμα καὶ ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν Λίλυβελ, ὁ ὁποῖος ἐπροχώρει βραδέως καὶ πολὺ κατηφής.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ

ΚΟΡΩΝΑ Η ΓΡΑΜΜΑΤΑ;

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελίδα 15)

— Καὶ γνωρίζεις λοιπὸν νά μας εἴπῃς περὶ Μετανοίας; τὸν ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος, ὅταν ἦλθεν ἡ σειρά του εἰς τὸ μάθημα τῆς Κατηχήσεως.

Ὁ Γιάγκος ἐκατακοκκίνισε καὶ ἔμεινεν ἄφωνος.

— Πάλι ἀμελέτητος εἶσαι;... Ποῦ εἶνε τὸ βιβλίο σου;... Πάλι δὲν ἐπῆρες βιβλίο;

Ὁ Γιάγκος ἔνευσεν ὄχι.

— Καὶ γιατί;

— Δάσκαλε,.. ὁ πατέρας μου δὲν μου ἔδωκε λεπτά.

— Τοῦ ζήτησες;... καὶ γιατί;

— Μοῦ εἶπε... μοῦ εἶπέ πως δὲν εἶχε ψιλά... θά μου δώσῃ σήμερα.

— Ἔκαμε πολὺ κακὰ ὁ πατέρας σου! ἀνέκραξεν ὀργίλος ὁ διδάσκαλος. Τί γονεῖς εἶνε αὐτοί που δὲν φροντίζουν γιὰ τὰ παιδιά τους; Ἂν εἶνε πτωχοί, ἄς μὴ τα στέλλουν εἰς τὸ σχολεῖον! Ἐπὶ τέλους! τί νά σε κάμω τώρα χωρὶς βιβλίο;... Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα! Θά σε ἀφήσω σήμερα νηστικό, γιατὶ δὲν ἤξευρες τὸ μάθημα, καὶ κάμε καλὰ μὲ τὸν πατέρα σου. Πήγαινε νὰ σταθῇς ἐκεῖ 'ςτὴ γωνία! Γρήγορα!

Ὁ Γιάγκος δὲν ἀπήντησε λέξιν. Ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν γωνίαν. Ἡ φλὸξ τῶν παρειῶν του ἐγίνετο ὁλονὲν ζωηροτέρα καὶ μετ' ὀλίγον ἄφθονα δάκρυα ἐχύθησαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του. Ὁ θρῆνος αὐτὸς ὁ ἀπηλπισμένος ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολύ, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ μαθήματος... Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐγύριζεν ὁ διδάσκαλος καὶ τον ἔβλεπε... Κατ' ἀρχὰς τὸ βλέμμα του ἦτο αὐστηρὸν καὶ ἐπιπληκτικόν. Ἀλλ' ἔπειτα, ἐφ' ὅσον ἔβλεπε τὴν πλήμμυραν ἐκείνην τῶν σιγηλῶν δακρύων, τὸ βλέμμα του ἔγινεν ἡμερώτερον, γλυκύτερον. Ὁ διδάσκαλος πάντοτε εὐχαριστεῖται ὅταν βλέπῃ, ὅτι ἡ τιμωρία κάμνει ἐντύπωσιν εἰς τὸν μαθητήν.

Ἀλλ' ὁ Γιάγκος δὲν ἔκλαιε τώρα διὰ τὸν ἑαυτόν του... Ἔκλαιε διὰ τὸν πατέρα του, τὸν καλόν του πατέρα, ὁ ὁποῖος μολονότι δὲν ἦτο πλούσιος καὶ εἶχε πολυμελῆ οἰκογένειαν, ἐξώδευε διὰ νά τον ἔχῃ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἐστερεῖτο διὰ νά του πληρώνῃ δίδακτρα καὶ βιβλία. Καὶ αὐτός... αὐτός, εἰς εὐγνωμοσύνην, νὰ γίνῃ αἰτία νά τον προσβάλῃ σήμερον ὁ διδάσκαλος καὶ νὰ εἴπῃ κατ' αὐτοῦ τὰς σκληρὰς καὶ ἀδίκους ἐκείνας λέξεις! Ὤ, πόσον ἦτο κακός, πόσον ἦτο ἀνόητος! Ποτὲ δὲν ἐφαντάζετο ὅτι θὰ εἶχε τοιοῦτον ἀποτέλεσμα τὸ ψεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐσκέφθη διὰ νὰ κρύψῃ μίαν κακήν του πρᾶξιν. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων του ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει τὸ πρόσωπον τοῦ ἀδικημένου, τοῦ προσβεβλημένου πατρός του, νά τον κυττάζῃ μὲ παράπονον ὡς νὰ ἤθελε νά τῳ εἴπῃ:

— Ἔτσι νά με ἐκθέσῃς... ἔτσι λοιπόν με ἀνταμείβεις, διότι σε ἀγαπῶ;

Ὤ, ὄχι! ὄχι, πατέρα μου χρυσέ. Συχώρεσέ με! Δὲν ἐσυλλογίσθηκα τί ἔλεγα, ὅπως δὲν ἐσυλλογίσθηκα τί ἔκαμνα... θὰ ἰδῇς, πῶς θὰ σε ἱκανοποιήσω, — ὑπέσχετο καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀτυχὴς Γιάγκος, κλαίων ὁλονέν... κλαίων διὰ τὴν φιλοτιμίαν τοῦ πατρός του, τὴν ὁποίαν εἶχε τόσον πληγώσῃ.

Τὸ μεσημέρι, ἀφ' οὗ ἐσχόλασαν τὰ ἄλλα παιδία, ὁ διδάσκαλός τον ἐπλησίασεν ἐκεῖ εἰς τὴν γωνίαν του καί τῳ εἶπε:

— Πήγαινε, παιδί μου, καὶ σύ. Σὲ συγχωρῶ γιατὶ βλέπω, ὅτι μετανοεῖς. Ἔπειτα δὲν φταῖς ἐσύ... φταίει ὁ πατέρας σου. Πέ του ὅμως νά σου δώσῃ τὰ λεπτὰ καὶ νὰ πάρῃς πιὰ τὸ βιβλίο, γιὰ τί εἶνε κρῖμα νὰ μένῃς ἔτσι ὀπίσω... Ἔλα, ἔλα, μὴν κλαῖς, πήγαινε.

Καὶ ὁ καλὸς διδάσκαλος τοῦ ἐθώπευσε ταχέως τὴν ξανθὴν κεφαλήν. Ἀλλ' ὁ Γιάγκος δὲν ἐκινεῖτο... δὲν ἔπαυε τὰ κλάματα...

— Μὰ πῶς; δὲν θέλεις νὰ πᾷς νὰ φᾷς; ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος ἔκπληκτος. Ἐσὺ δὲν κάμνεις πείσματα.. πῶς αὐτὸ σήμερα;

Ὁ Γιάγκος ἔπαυσε νὰ λύζῃ καὶ μὲ σκυμμένην κεφαλὴν ἐδάγκανε τὴν ἄκραν τοῦ δακρυβρέκτου μανδηλίου του..

— Δέν μου μελεῖς;... Πρόσεξε, θὰ θυμώσω. Ἅμα σοῦ λέγω πήγαινε, νὰ πηγαίνῃς· καὶ ἅμα σὲ συγχωρῶ, εἶσαι συγχωρημένος.

— Δὲν εἶμαι ἄξιος νά με συγχωρέσετε! ἐτραύλισεν ὁ Γιάγκος.

— Καὶ γιατί; ἠρώτησεν ὁ διδάσκαλος, δυσκολευόμενος νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἤκουσε καλά.

— Γιατί.. σᾶς εἶπα ψέμματα, νά! εἶπεν ὁ Γιάγκος.

— Πῶς;

— Μάλιστα... σᾶς εἶπα ψέμματα... ὁ πατέρας μου δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκείνους που δὲν φροντίζουν γιὰ τὰ παιδιά τους... ὁ πατέρας μοῦ ἔδωκε λεπτὰ γιὰ νὰ πάρω Κατήχησι... Ἀλλά...

— Ἀλλά;

— Τὰ ἔχασα!

— Πῶς τα ἔχασες; Μὴν ἦταν τρύπια ἡ τσέπη σου;

— Ὄχι· ἐσκέφθηκα νά την τρυπήσω καὶ νὰ 'πῶ αὐτὸ τὸ ψέμμα... θὰ ἦταν καλλίτερα... δὲν θά σας ἔκανα νὰ μιλήσετε ἔτσι γιὰ τὸν πατέρα μου μπροστὰ σὲ ὅλα τὰ παιδιά...

Ὁ διδάσκαλος ἐκάθισε καὶ λαβὼν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Γιάγκον, τὸν εἵλκυσε πλησίον του.

— Ἔλα ἐδῶ... πές μου ἐμένα πῶς ἔχασες τὰ λεπτὰ καὶ μή σε μέλει... ἐγὼ θά τα διορθώσω ὅλα... ἔγινες αἰτία νἀδικηθῇ ὁ πατέρας σου καὶ γι' αὐτὸ λυπεῖσαι... ἀλλὰ εἶνε 'ςτὸ χέρι σου νά τον ἱκανοποιήσῃς.

— Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ θά σάς τα 'πῶ ὅλα! ἀνέκραξεν ὁ Γιάγκος. Καὶ μὲ ὅσον θάρρος τῳ ἐπέτρεπε νὰ ἔχῃ ἡ ἐντροπή, διηγήθη εἰς τὸν διδάσκαλον καταλεπτῶς τὴν χθεσινὴν ἱστορίαν, κατηγορῶν ὁλονὲν τὸν ἑαυτόν του διὰ τὴν ἀφροσύνην ἐκείνην καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ χαρακτῆρός του.

— Βλέπω ἀπὸ τὸ ὕφος σου καὶ ἀπὸ τοὺς λόγους σου ὅτι πολὺ σοῦ ἐστοίχισεν αὐτὴ ἡ παρεκτροπή, τῷ εἶπεν, ἀφ' οὗ τὸν ἤκουσεν ὁ διδάσκαλος. Δὲν εἶχες τὸ θάρρος νὰ εἴπῃς ἀμέσως τὴν ἀλήθειαν! καὶ τὰ ψεύματά την κατέστησαν ἀκόμη μεγαλητέραν. Ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ ὑπέφερες ἀκόμη περισσότερον! Φαντάζομαι πόσην λύπην καὶ πόσην τύψιν ἐδοκίμασες, εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ὥστε βέβαια δὲν θὰ ἔχῃς πλέον καμμίαν ὄρεξιν νὰ κάμῃς ποτὲ τὰ ἴδια. Ἡ μετάνοιά σου εἶνε βαθεῖα καὶ εἰλικρινής· δι' αὐτὸ ὄχι μόνον σε συγχωρῶ, ἀλλὰ καὶ σε ἐξάγω ἀπὸ τὴν δύσκολον θέσιν σου. Θά σου δώσω ἐγὼ μίαν Κατήχησιν καὶ ἔτσι ὁ πατέρας σου δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ τίποτα!

Καὶ ὁ καλὸς διδάσκαλός τῳ ἐνεχείρισε τὸ βιβλίον καὶ τον προέπεμψε μὲ καλάς τινας ἀκόμη συμβουλάς.

Πόσην ἀνακούφισιν ἠσθάνθη ὁ Γιάγκος τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὕστερα ἀπὸ τὸ βάρος, ἀπὸ τὸ μαρτύριον τόσων ὡρῶν! Ἀλλ' ἡ εὐτυχία του δὲν ἦτο *τελεία παρὰ* μόνον τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ὁ διδάσκαλος διηγήθη ἐνώπιον τῶν μαθητῶν τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐπανώρθωσε τὸ ἄδικον, τὸ ὁποῖον ἀκουσίως του εἶχε κάμῃ εἰς τὸν Κύριον Νικήταν, — χωρὶς ἐξ ἄλλου νὰ ἐκθέσῃ πρὸ αὐτῶν τὴν ὑπόληψιν τοῦ καλοῦ καὶ ἀξίου υἱοῦ του, τοῦ ὁποίου ἀπεναντίας ἐπῄνεσε τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, φέρων αὐτὸν ὡς παράδειγμα εἰς ὅλους τοὺς κατὰ τύχην παρεκτρεπομένους.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα τοῦ Τοτοῦ παραπονεῖται ὅτι ἡ θερμάστρα καπνίζει.

— Ἐκεῖνος ὁ ἀνόητος ὁ ὑπηρέτης θὰ ἔβαλε κανένα ξυλοκάρβουνο ! λέγει.

Μετά τινας ἡμέρας ἡ θερμάστρα ἄλλου δωματίου, ἡ ὁποία ἔκαιε κόκ, ἐμύριζε.

Καὶ ὁ μικρὸς Τοτός :

— Ἐκεῖνος ὁ ἀνόητος ὁ ὑπηρέτης θὰ ἔβαλε πάλι κανένα *ξυλοκόκ* !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόδρου.

* * *

Ἡ Φιφίκα ἔκλαιε.

— Γιατί κλαῖς, Φιφίκα μου;

— Νά, ὁ Δημητράκης μοῦ λέει πως εἶμαι πιὸ μικρὴ ἀπὸ τὸ φεγγάρι.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αἱ ὡραῖαι φράσεις τῆς ἐπιστολῆς σου, *Ὀρφεῦ*, πλησιάζουν νὰ ὁμοιάσουν τοὺς γλυκεῖς ἤχους τῆς λύρας τοῦ ἀρχαίου συνωνύμου σου Εἰς τὴν *Φλογερὰν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου* θὰ εἴπω ὅτι την ἀσπάζεσαι καὶ τῃ εὔχεσαι νὰ γίνῃ ἀνταξία τῶν μερῶν τὰ ὁποῖα φωτίζει.

Σοὶ ἔστειλα τὰ ζητηθέντα φύλλα, ἀγαπητὲ Ἀγαμέμνων Ζάχε, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐγκαρδίους εὐχάς.

Ἐκ τῶν ἐννέα ψευδωνύμων, Πτερωτὲ *Πήγασσε*, αὐτὸ νὰ κρατήσῃς καὶ νά μου γράφῃς συχνά.

Κ' ἐγὼ λογίζομαι εὐτυχής που σ' ἔκαμα φίλην μου, *Κεφαλληνιακὴ Αὔρα*, καὶ κάθε φορά που θὰ λαμβάνω γραμματάκι σου θὰ πετῶ ἀπὸ χαράν.

Δεκτὸν καὶ τὸ νέον σου τοῦτο ψευδώνυμον, *Κωνσταντῖνε Παλαιολόγε*.

Ὄχι, ἀγαπητὲ *θαυμαστὰ τῶν Ὡραίων Τεχνῶν*, δὲν με κουράζουν διόλου αἱ ἐπιστολαί σου, ὅσον ἐκτενεῖς καὶ ἂν εἶνε. Ἀπεναντίας μοῦ προξενοῦν ζωηρὰν εὐχαρίστησιν καὶ νά μου γράφῃς ὁσάκις εὐκαιρεῖς. Περιμένω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σου καὶ σε εὐχαριστῶ ἀπείρως διὰ τὴν προθυμίαν. Θὰ ἔλαβες ἤδη τὰ δύο πρῶτα φύλλα καὶ θὰ διελύθησαν ὅλαι σου αἱ ἀπορίαι.

Χαίρω πολύ που συμφωνεῖς μαζί μου ὡς πρὸς τὴν χρησιμότητα τοῦ ψευδωνύμου, *Χρυσῆ Ἀμμουδιά* (βλέπεις; καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον ἤρεσε) οὕτω θὰ δύναμαι νά σου ἀπαντῶ ὅ,τι θέλω, χωρὶς νὰ εἰξεύρουν οἱ ἄλλοι πρὸς ποίαν ἀπευθύνομαι, καὶ ἂν τύχῃ νὰ ἔχω καμμίαν φορὰν καὶ κανὲν παράπονον... Ἀλλ' ὄχι! σὺ εἶσαι καλὴ κόρη, τὸ εἰξεύρω, καὶ οὐδέποτε θά μου δώσῃς ἀφορμὴν παραπόνου. Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, μικρά μου *Ὁμηρειάς*. Σὲ ἀσπάζομαι καὶ περιμένω συχνὰ γραμματάκια σου.

Μὲ συγκινεῖ ἡ τόσον τρυφερά σου ἀγάπη, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ*. Η ἰδέα ὅτι ἐγὼ διεσκέδασα τὰς ἀνιαρὰς ἡμέρας τῆς ἀδιαθεσίας σου μὲ καθιστᾷ πολὺ ὑπερήφανον. Εὔχομαι τοῦ λοιποῦ νὰ εἶσαι ὑγιὴς καὶ νὰ μή με ἀναγινώσκῃς πλέον εἰς τὴν κλίνην. Σοῦ ἔστειλα τὰ ἐλλείποντα φυλλάδια. Φίλησέ μου τὴν *Ὡραίαν Ἀνθοδέσμην*, ἀλλὰ μὲ προσοχὴν νὰ μὴ κακοπάθουν τὰ ἄνθη της.

« Γλυκύτερα ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν ζάχαριν » βγαίνουν ἀπὸ τὸ στοματάκι σου τὰ καλὰ λογάκια, ἀγαπητή μου *Χρυσάνθη Σ.* Πάρα πολὺ εὔμορφον τὸ γράμμα σου καὶ το ἀνέγνωσα μὲ πολλήν μου εὐχαρίστησιν. Τὸν θυρωρὸν ὁ ὁποῖος σοῦ ἔσχισε τὸ γράμμα καὶ ἐκράτησε τὰ λεπτὰ πού του εἶχες δώσῃ διὰ γραμματόσημον, θὰ τιμωρήσῃς κάλλιστα ἂν του ἀφαιρέσῃς εἰς τὸ ἑξῆς τὴν ἐμπιστοσύνην. Δόσε του λεπτὰ νά σου ἀγοράσῃ μερικὰ γραμματόσημα νά τα ἔχῃς καὶ νά τα κολλᾷς μόνη σου εἰς τὰ γράμματά που θά μου στέλλῃς.

Χαίρω πολύ που ἀπεφάσισες νά μου γράφῃς καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου, *Ἀνδρεῖε Ἠπειρώτα*. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω καὶ σε ἀσπάζομαι.

Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμά πού μου προτείνεις, *Καλοκαιρινὴ Αὐγούλα*, αὐτὸ εἶνε τὸ γλυκύτερον καί... τὸ ἐπιθυμητότερον μέσα εἰς τὴν καρδιὰν τοῦ παγωμένου αὐτοῦ χειμῶνος. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλάς σου εὐχάς.

Εὔχομαι κ' ἐγὼ νὰ ἐγκριθῶσιν αἱ νέαι σου πνευματικαὶ ἀσκήσεις, *Λευκὲ Λάρε*. Παρατηρῶ ὅμως ὅτι μένεις πολὺ ἀργὰ τὴν νύκτα. Ἕως τὸ μεσονύκτιον, ἃ εἶνε πολὺ ἀργὰ διὰ τὴν ἡλικίαν σου. Τὰ παιδία εἰς τὰς δέκα, τὸ βραδύτερον, πρέπει νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ κρεβάτι, διὰ νὰ ἠμποροῦν νὰ ἐξυπνοῦν πρωΐ.

Νά το πιστεύσω λοιπόν, *Λευκὸν Ῥόδον*, ὅτι δὲν εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένον, διότι ἤρχισες τὰ μαθήματά σου; Καλαὶ αἱ διασκεδάσεις καὶ οἱ χοροί· ἀλλ' ἂν δὲν ὑπῆρχον καὶ τὰ μαθήματά πού μας μορφώνουν καί μας ἐξανθρωπίζουν, μὲ τί μ ο ῦ τ ρ α θὰ ἐπαρουσιαζόμεθα εἰς τὸν κόσμον; ... Ὄχι, ὄχι, *Λευκὸν Ῥόδον*, ἔτσι μού το λές. Εἶσαι ἀπεναντίας πολὺ εὐχαριστημένον που ἐπανέλαβες τὰ βιβλία, ἀφ' οὗ τόσον πολὺ καὶ καλὰ διεσκέδασες. Ψεύματα;

Ἔστω, *Χαλασμὲ Κόσμου*, ἀφοῦ μὲ βεβαιόνῃς *μεθ' ὅρκου*, σὲ πιστεύω ὅτι κατὰ λάθος ἐκτύπησες μὲ τὸ χιόνι τὸν συνεργάτην μου κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν διατηρεῖ καμμίαν μνησικακίαν Ἀπεναντίας μου λέγει νά σοι γράψω «νὰ εἶσαι καλὰ καὶ τοῦ χρόνου καὶ νὰ κάμῃς τὸ ἴδιον λάθος.» Εἶνε δυνατὸν αὐτό;...

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ «Διάπλασις» εἰς τοὺς φίλους της: Πολυξένην καὶ Ἕκτορα Σ. Δεσύλλα. — *Ταχύποδα Ὀδυσσέα*. — Περικλῆν Δ. Σκέφερην τὸν ὁποῖον καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὰς θερμὰς εὐχάς του. *Φλογερὰν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου*, τῆς ὁποίας αἱ εἰλικρινεῖς εὐχαὶ πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ εἰσακουσθοῦν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 24 Φεβρουαρίου

32. Λεξίγριφος.

Καίει τὸ πρῶτον, τἄλλο περνᾷ καὶ δὲν γυρίζει.
Τοὺς ἀσθενεῖς τὸ σύνολον πολὺ τους βασανίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

33. Στοιχειόγριφος.

Τί συλλογίζεσαι; ἐγώ σε ἄγω καί σε φέρω.
Ἂν μ' ἀποκεφαλίσωσιν, ἓν πρόσταγμα προφέρω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος.

34. Στοιχειόγριφος.

Διῶξε ταῦ καὶ βάλε βῆ
κι' ἄκουσε τί θὰ συμβῇ:
Μιὰ θεὰ ἀπ' τὴ μέση βγαίνει,
ἔνασσα τῶν Τρῴων μπαίνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους.

35. Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου.
Τὸ τρίτον εἰς τὰ νεῦρά σου, εἶμαι ἡ δύναμίς σου.
Τὸ τέταρτόν μου 'ς τὴν λαβὴν παντὸς ὡραίου [ξίφους,
'ς τοὺς λεξιγρίφους τοὺς καλούς, ἀλλ' ὄχι καὶ 'ς τοὺς γρίφους.

Ἐστάλη ὑπὸ Π. Κ. Καρζῆ

36-38. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζῴων.

1. Ὁ πλουνέκτης πλουτίζει μὲν ἑαυτόν, βλάπτει δὲ τοὺς ἄλλους.
2. Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.
3. Ἡ Ἄλκηστις ἦτο σύζυγος τοῦ Ἀδμήτου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἕκτορος Σ. Δεσύλλα.

39-40. Μεταμορφώσεις.

1. *Ἡ Ναῦς* δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *πάρων*
2. *Ὁ Ροῖκος* δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Νέσσος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

41. Λεξιθηρία.

Ποία πεντασύλλαβος λέξις ἔχει ἑκτὰ π;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀκτασελήνου Κρόνου.

42-47. Σύνθεσις λέξεων.

Νὰ συναρμολογηθῶσιν αἱ κάτωθι 18 συλλαβαὶ ἀνὰ τρεῖς, οὕτως ὥστε νὰ ἀποτελέσωσιν ἓξ τρισύλλαβα ὀνόματα πόλεων τῆς Εὐρώπης:

Βλι, βον, δου, ε, θη, κι, λα, μο, να, ναυ, νον, ον, πλι, πορτ, ρισ, σμου, χον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὐαισθήτου Καρδίας.

48. Ἐπανόρθωσις τετραστίχου.

Αἱ ἀρεταί, Πατρίς μου σεβασμία, καὶ ἡ φιλοκατρία τῶν τέκνων σου σ' ἐδόξασαν πάλαι ποτέ! Ἀλλ' τέκνον σου λοιπὸν γνήσιον ἂς ἀσπασθῶ αὐτὰς καὶ τὸ πᾶν ἂς προσφέρω εἰς τὸν βωμόν σου πρόθυμος!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτεχνίδος.

49. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ δεύτερα τὸ ὄνομα ἀκρωτηρίου.

1, Πολύτιμος λίθος. 2, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης. 3, Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας. 4, Ἀρχαία θεά. 5, Πόλις τῆς Ἰταλίας. 6, Ἐπικὸς ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπέρου.

50. Ἐλλιποσύμφωνον.

Η-ααοεια-εις-εαωα-ω-αοηω-αι-εαοεαω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουκίου Σκεβόλα.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 18-25 Νοεμβρίου 1895

907. Ἀγησίλαος (Ἆγις, ἡ, λαός). — **908.** Κύκλος κύκνος. — **909 — 911.** 1, Ὁ Εὐριπίδης. 2, Ἡ Σμύρνη. 3, Ἡ Τύχη. —

912. ΣΥΡΟΣ. — **913-915.** 1, Πέτα. 2, Νύσσα. 3, Πίσσα. —

Εποψ	
Ισως	
ΡΟΔΟΣ	
Ιρις	
Ονος	
ΣΑΜΟΣ	

916-917. 1, Ἀετός, αὐτός, αὐτό, αὐτή, ἀκτή, ἀκτῆς, ἀκτίς, *ἀκρίς*. 2, Πύλος, πόλος, ὅλος, ἄλλος, ἄλγος, Ἄργος.

918-921. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων θ καὶ ν αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: θρόνος, θάνατος, ξανθός, ἄνθρωπος. — **922-927.** 1, Κύψελος. 2, Σκολόπαξ. 3, Κορώνη. 4. Ἐρωδιός. 5. Μελεαγρίς. 6. Κολύβριον. — **928,** ΙΛΑΡΑ, ΣΑΜΟΣ (1 ΙΣμήνη. 2, ΛΟκρίς. 3. ΑΜισός. 4, ΡΑδάμανθυς. 5, ΑΣία). — **929.** Ἡ φιλαργυρία εἶνε ἓν ἐκ τῶν θανασίμων ἁμαρτημάτων.

~~ Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

~~ Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἰσὶν ἀπαράδεκτα.